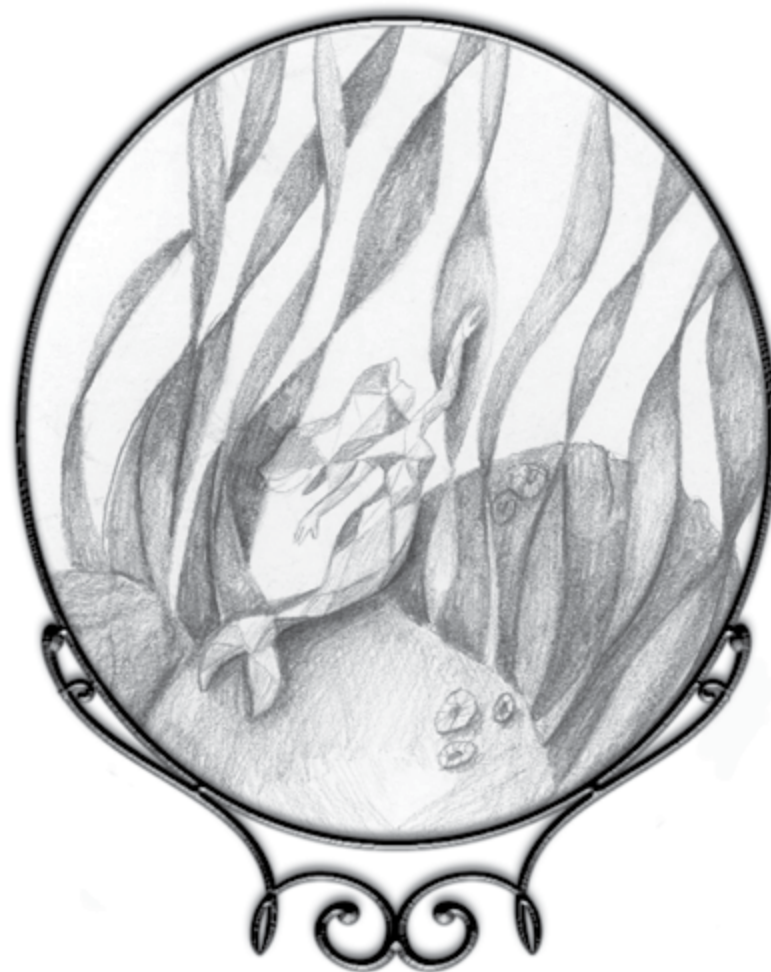

vodu. Udělala několik temp směrem k mořskému dnu. Voda byla průzračně čistá a v téhle části zátoky nebyla velká hloubka. Eva pod vodou jasně rozeznávala mořské řasy, skalní výčnělky, drobné rybky a malé shluky barevných korálů.

Jak pátrala ve vodě, zpoza mraků se vynořilo sluníčko a vodu protkl paprsek světla. Pod Evou se cosi zalesklo, a tak se vydala za světlem. Pod vodou se skrčila, přidřepla si na skalní výčnělek a rukama pátrala v mořských řasách po pokladu. Útesy však byly kluzké a Evě sjela noha do úzké trhliny mezi dvěma kameny. Když se ji pokusila vytáhnout, uvědomila si, že jí uvízl kotník ve štěrbině.

Eva se ze všech sil snažila nohu vytáhnout. Otočila se, ale k ničemu to nebylo.

Noha jí pevně držela mezi skalami a ona byla uvězněná sama na dně moře.

Eva se zoufale snažila vysvobodit. Tápala rukama po okolních skalách. Snažila se zůstat klidná, aby nevypotřebovala všechn kyslík. S Oskarem často soutěžili, kdo vydrží déle pod vodou na jediný nádech. Navíc si byla jistá, že jí Oskar přijde na pomoc.

Eva volnou nohou odkopla chomáč mořských chaluh a objevil se třpytivý předmět, pro který se pod vodu ponořila.

Byl to krystal.

Eva hned věděla, že je to krystal kouzelný, právě tak jako ostatní, které ji i Oskara přenášely do jiných světů. Tenhle měl tvar a podobu mořské panny. Eva se ho snažila dotknout, ale měla ho těsně mimo dosah.

Eva začínala cítit závrať a nevolnost. Věděla, že už nedokáže zadržovat dech příliš dlouho.

V tu chvíli se objevil Oskar. Přibližoval se k ní mocnými tempy a ve tváři měl obavy. Eva zuřivě ukazovala na krystal zpola ukrytý v písku.

Oskar se natáhl a malý předmět zvedl. Položil mořskou pannu Evě do ruky a ovinul její prsty kolem ní.

Eviným tělem projela již známá vlna. Pociťovala brnění a ruka, v níž svírala krystal, ji páčila intenzivním žářem. Kouzlo fungovalo! Voda okolo Evy a Oskara se rozzářila jasným světlem a kolem nich se do všech stran rozlil oslnivý pramen barevného světla. Náhle bylo všechno vidět ostřeji a i barvy jako by byly intenzivnější.

Eva si s úžasem uvědomila, že už může zase dýchat. Dýchala snad pod vodou? Stiskla Oskarovi ruku a usmála se na něj. Zdálo se, že se její noha vysvobodila z kamenného sevření. Oskar vypadal stále ustaraně a ukazoval k hladině. Po-

třeboval vzduch. „Jdi!“ naznačila mu Eva ústy a Oskar vyrazil k hladině.

Když se Eva vydala za Oskarem, mihla se okolo ní obrovská zelená ploutev. Eva strnula. Přibližoval se k ní obrovitý zelenomodrý ocas. Náhle si Eva uvědomila, že se dívá na mladou ženu. Člověkem však byla pouze zpola. Ocas byl totiž její. Bledou tvář jí obklopovala kštice překrásných dlouhých kaštanových vlasů a její tělo bylo pokryté něčím, co připomínalo drobounké stříbrné destičky. Když připlula blíž, Eva uviděla, že jsou to rybí šupiny, které jí pokrývají celé tělo od hrudi až po ocas. Okolo krku měla překrásný jiskřivý náhrdelník ze zeleného, modrého a stříbrného mořského skla.

No ne! Mořská panna! pomyslela si Eva.

Byla velikánská. Kdyby měla nohy, byla by vyšší než všichni muži, které kdy Eva potkala. Paže měla silné a svalnaté a Eva si všimla, že má na ruce zelené nehty.

Eva vzhlížela k tomu stvoření se směsicí obdivu a strachu. Veliká dáma se však na Evu dívala úpěnlivě.

Pomoz nám.

Eva ta slova slyšela úplně jasně, přestože panna je nemohla vyslovit nahlas. Zahleděla se panně do očí. Bylo to jako pohlédnout do obrovského tmavozeleného jezera. Čím déle se do nich Eva dívala, tím víc měla pocit, že upadá do jakéhosi transu. Okolo panny se začaly vrstvit tisíce drobounkých světélkujících bublinek. Nato zmizela.

Eva se náhle cítila být úplně vzhůru. Vyplavala nahoru k hladině, aby našla Oskara. Když se k němu dostala, na první pohled uviděla, že je k smrti vyděšený.

„Co se děje?“ nechápala.

„Ty sis ničeho nevšimla?“ zeptal se přes knedlík v krku.

Eva se podívala tam co on, ale viděla jen moře. Otočila se k němu zády, aby se rozhlédla po skal-

ním výčnělku a vraku staré lodi. Nic z toho už tam ale nebylo. Také městečko Marigold někam zmizelo. K obzoru se do všech stran rozprostírala nekonečná vodní plocha. Také voda byla jiná. Byla teplá, tropická a světlejší než předtím. Bylo nasnadě, že jsou někde úplně jinde.

„Kouzlo mořské panny?“ Eva šlapala vodu a snažila se to celé nějak pochopit. „Jsme v nějakém jiném světě.“

„Mořském světě?“ zažertoval Oskar, ale hned nato zvážněl. „Už jsme byli v různých šlamastykách v nejrůznějších světech, ale řekl bych, že zůstat trčet přímo uprostřed oceánu není zrovna legrace. Můžou tu být žraloci. A všechny možné další praštěné ryby.“

„Tam dole jsem viděla mořskou pannu, opravdovou. Požádala mě o pomoc a pak zmizela.“

„A proč zmizela, jestli nás potřebuje?“ nechápal Oskar. Ostražitě se rozhlížel po ploutvích nebo podezřelých vlnkách na vodě.

„Cítím se... divně.“ Nebylo to jen okolní prostředí, co se změnilo. Eva se celá cítila jinak. Jako by něco měnilo i ji.

Právě když přemýšlela, co se to děje, začalo jí pulzovat v ruce. Pocítila kouzlo ještě dříve, než ho uviděla.

„Tady něco nehraje, Oskare!“ Eva rozeznala dobře známý nával energie, ale tentokrát jí připadal úplně jiný.

„Jak to myslíš?“ zjišťoval Oskar, který doplaval blízko k ní. „Evo? Co se děje?“

V místech, kde měla žebra a plavky, cítila teď Eva ostré šupinky. S hrůzou se poplácala po hrudi a celém trupu a uvědomila si, že ji úplně pokrývají. Shlédla na své tělo pod vodní hladinou a zalapala po dechu.

Kde měla dříve nohy, spatřila teď dlouhý stříbrný lesklý ocas mořské panny.